

[Jørgen Estrup]

balanceforhold er der altså ikke nogen i Folketinget der kan lave om på, for sådan er virkeligheden.

Jeg synes, det er ganske overraskende at høre, at det kun er af det onde – måske ikke mindst af Venstre, som man typisk ser på den front, der forsvarer EF's forskellige institutioner og det, der sker i Bruxelles – når der er tale om, at en del af Fællesskabet forstår, at det er en balancegang, og derfor laver et direktiv.

Jeg synes, at det måske var på tide, at de, der plejer at vedkende sig et nært forhold til Fællesskabet, også ser, hvad det kan bruges til, og hvorfor det er indrettet, som det er; det ville være mere realistisk. Det var til hr. Helge Sander, hvis hr. Helge Sander skulle være i tvivl!

Hvordan er situationen så i Danmark? I Danmark har vi jo valgt de mest minimale regler, som overhovedet kunne findes. Vi har valgt EU's laveste varslingsniveau, og det har vi gjort sammen med England, der har holdt sig uden for den sociale dimension og derved fraskrevet sig en del af Fællesskabet.

Det er ikke nødvendigvis nogen god idé, og det er i hvert fald oplagt, at det har givet Danmark og danske virksomheder meget gunstige konkurrenceforhold sammenlignet med andre virksomheder i Europa. Jeg vil godt citere fra en oversigt over, hvordan reglerne er indrettet i andre lande, hvad der står om Holland:

»Ved afskedigelse af 20 eller flere over en tremånedersperiode skal der gives meddelelse til RBA, som er en trepartsstyrelse bestående af repræsentanter fra det offentlige, fra lønmodtagere og arbejdsgivere. Der skal gives meddelelse til virksomhedsrådet og til fagforeningen, der skal godkende opsigelsen.« – Godkende opsigelsen! – »RBA træffer efter en måneds ventetid afgørelse om, hvorvidt opsigelserne kan godkendes. Det vil sige, at opsigelserne først kan afgives efter dette tidspunkt. Varslingsperioden er herefter afhængig af det individuelle opsigelsesvarsel.«

Det er de konkurrenceforhold, hollandske virksomheder har haft, og derfor synes jeg egentlig, at man skulle sætte en noget anden toneart. Det, vi gør i øjeblikket, er at nærme os, hvad andre lande i Fællesskabet har. Danske virksomheder har hidtil haft den mulighed at sende regningen for korte varslingstider til det offentlige.

Jeg synes, der er partier i dette Folketing, der burde se i øjnene, at den måde, man har gavnet konkurrenceevnen og dansk erhvervsliv på, har været ved at udskrive regninger via statsbudgettet, og at det var på tide, at vi fik en mere fornuftig balance på dette område.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg er absolut ikke glad for dette forslag, som dels har til formål at udmønte et EF-direktiv i lov, dels at opfylde vore regeringspartners, Socialdemokratiets og De Radikales, forpligtelser i forhold til en dagsorden fra januar 1992, vedtaget af et flertal med SF.

EF-direktivet er der ikke meget at gøre ved, og det er i øvrigt udmærket. Dagsordenen forstår jeg baggrunden for og kan for så vidt acceptere dens intentioner, men lovforslaget er en u hensigtsmæssig sammenblanding af EF-direktivet og dagsordenen.

Vi argumenterede i det forberedende arbejde for at finde nogle differentieringsformuleringer for at skelne mellem forskellige typer af virksomheder og forskellige baggrunde for fyrringer. Det lykkedes ikke at komme igennem med det. Ministeren mente, at den form, lovforslaget her har, var den eneste måde, man kunne leve op til sine politiske forpligtelser over for dagsordenen af januar 1992 og forpligtelserne over for medforslagsstillerne på.

I Kristeligt Folkeparti ved vi, at vi hver især i regeringen er bundet af tidligere indgåede aftaler og gensidigt er forpligtet til at acceptere disse. Vi gik derfor med til fremsættelsen, men vi har naturligvis ret til at fortælle, hvad vi mener om sagen.

Det vil være meget uheldigt for en ordreproducerende virksomhed at skulle melde ud, at om tre måneder er ordrebogen tom, lige midt i at man ligger i alvorlige forhandlinger med kunder; det kan forhindre, at man får ordrerne.

Jeg kan derimod acceptere, at en virksomhed, der har en meget forudsigelig indgang af råvarer, en produktion, der er til at planlægge, eller en afsætning, som er nogenlunde fast, kan forudse, at den skal varsle som beskrevet i dagsordenen. Ligesådan hvis en større virksomhed har flere produktionssteder eller en koncern med flere selskaber vil lukke et af dem. Men at pålægge en virksomhed, der er i nød for ordrer, at skulle meddele dette til om-